

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Theophilo. 64.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

πάσις ἀρετῆς ἀρχή τε καὶ αἰτία καὶ ρίζα θεληθεῖσαι τὰς τῶν μελλόντων προφητείας τὰς ἀρχαιοτέρας ἐνυφῆσαι γραφαῖς, σοφῶς, καὶ ὑπερ πάντα λόγον καὶ ἔπαινον, τὸ φράγμα μετήλθεν. εἴ ποτε τοῦ φράγμα ὑπέπιπτε δυνάμειον χρηθῆσαι τῶν μελλόντων ἀγαθῶν τινῶν εἰκόνα. ἐν αὐτῷ τὰ μὲν ἰσοιογραφεῖται, τὰ δὲ ἀπὸ γραμμάτων ἰτεράνθ, καὶ λαμπρῶν καὶ ζώντων ἐπεδείκνυτο τῆς εἰκότος τὸν χαρακτῆρα. δύο γὰρ οὐκ οὐδέποτε συνέβαινε μέγιστα, τότε τὰς ἀρχαιοτέρας μὴ ξειζέσθαι, μήτε ἀσχελευάζειν τὰ λερομύθια, ἔχοντάς τι καρπῶσθαι οὐκ ἔστιν λερομύθων ὠρέλιμον. τὰ τε τῶν ἰσομύθων, τὸ τῆς προφητείας ἡμεῖς ἀδιήστων. ἐφ' ᾧ δὲ τινὲς θέλειν προσημιῶν, καὶ θαυμαστῶν, ὅπως τοσούτω δισκολίαν φράγματος βεβήως μετήλθε. καὶ τοιγαρ οὐ τῶν ἐρημινοῦται, εἰ μὲν ἀβιάτως οἴοντε εἶναι διὰ πάντων διζελθεῖν, προθύμως τὸ ποιεῖν. εἰ δὲ μὴ, μὴ ἐκβιάζεσθαι τὰ μὴ προσημιῶν, ἵνα μὴ καὶ τοῖς προσημιῶν ἰσομύθων ὁμοιωσῶν τε καὶ ἰσχυροῖς μὲν καὶ ἔλλησι καὶ αἰρετικοῖς λαβῆς παραχρῆσιν. εἰς δὲ τὸν Χριστὸν ταπεινά τινα, καὶ τῆς ἀξίας αὐτοῦ ἐλάττωσιν ἀνευνοῖσιν. ἀλλὰ τὰ μὲν ταπεινά παρῆσαν, ἢ καὶ τῆς ἐκείνου πρὸς θεοῦ ἡγεῖσθαι, εἰ ἀρεπῶντας δεχοῖτο τὸν χαρακτῆρα, τὰ δ' ὑψηλά τῆς ἀξίας μόνος ἔνεχε ἐρημῶν συγχρῆσιν. εἰ δὲ πῶς τότε γεγενημένοι ἔνεχε ἐρρέθη, τοῦτο συγχρῆσιν δι' ἐκείνα ἐρημῶν, καὶ μὴ εἰς τὸ ἀρεπῶν ἐκβιάζεσθαι.

Θεοφίλω. 64.

Εκείνοι εἰσὶν οἱ θεὸν μὲν ὁμολογοῦντες εἰδέναι, τοῖς δ' ἔργοις ἀριθμῶν, οἱ ὅτι μὲν τῆ ἀραότητι τῶν δογματων ἐκβεβημένοι διὰ δὲ τῶ μὴ συμ-

tutis omnis origo & causa, & radix, futurarum rerum vaticinia vetustioribus scripturis intexere volens, sapiēter, atque omni sermone ac laude præstantius huiusmodi rem administravit. Etenim si quando aliquid accidebat, quod futurorum bonorum imaginem ac simulachrum cōplecti posset, in eo quædam deliniabat, quædam coloribus adhibitis declarabat, splendidamque ac viuam imaginis notam ostendebat. Hinc enim duo maxima commoda contingebant, alterū, quod hac ratione veteres tanquam nouis & inuifitatis rebus minimè offendebātur, nec ea, quæ dicebantur, irridebant, vt qui ex his, quæ dicerentur, vtilitatis aliquid percipere possent. Alterum, quod posteri vaticinij veritatem indagarent. Quo quidem nomine diuinam gratiam adorare atque admirari conuenit, quæ rem vsque adeo arduam ad difficilem facile persecuta fit. Ac proinde ita se gerere interpretes debent, vt si commodè ac nulla vi adhibita omnia peragrate possint, id impigrè ac sedulo faciant: sin autem id fieri nequeat, ne iis, quibus minimè opus est, vim afferant (vt ne alioqui iis locis, qui id requirāt, deprauationis ac præposteræ expositionis suspicionem pariant: atque Iudæis quidē & Gentilibus, & hæreticis ansas præbeant, ad Christum autem abiecta quædā atque ipsius dignitate inferiora referant) verum hanc rationem inean, vt humilia & abiecta prætereant, aut, si congruentem notam accipiant, assumptæ humanitati conuenire existimēt, sublimia autem & excelsa dignitatis duntaxat causa picta esse cōcedant: quod si quid eorum, quæ tum cōtigerunt, causa dictum est, illud ob ea dictum esse fateantur: ac non in eum sensum, qui minimè conueniat, velut oborto collo trahant.

Theophilo. 64.

Qui se Deum nosse confitentur, factis tamen autem negant, ij demum sunt, qui ob dogmatum quidem pulchritudinem gloriantur, verum quia fidei minimè consentaneā

vitam exhibent, Deum, quantum in ipsis situm est, dedecore atque ignominia afficiunt. Dum enim, & diuina iussa aspernantur, & alios adducunt, vt eum blasphemis verbis laceffant, quem etiam benedicere non cuiuslibet est, verum hominum summa virtute præditorum, hinc scilicet spurios sese atque adulterinos esse cõuincit.

βαίνεσαν τῆ πίστι πλὴν πλιτεια ὁ σπιδέικλυδα, τὸ γέρον εἰς αὐτοὺς. τὸν θεὸν ἀτιμάζοντες. τὸ τε γὰρ ἀσπίδων τὰ παρ' αὐτῶν κελυθῶντα, τὸ τε ἐπερὸς ἀσπίδα ζῶν βλασφημῶν τῶν, δι' καὶ εὐλογεῖν ὅ πάντων βῆν, ἀλλὰ τῶν ἀκρων εἰς ἀρετῶν, πῶτων, νόθους αὐτοὺς ἀπελόγησαι.

Zosimo Presbytero. 65.

Ζωσίμῳ πρεσβυτέρῳ. ἔς.

66 Clamores eos, qui ob vitam tuam ab omnibus excitantur, ferre nequeo. Aiunt enim, sermonem in te, tanquam in album dirigentes, Quonam pacto aliis sanctitatē impartis, prophanus ipse ac nefarius? Quonam pacto alios purgas, qui impuruses? Quonam pacto filios Dei efficis, qui seruilianimo es? Purgari prius debes, atque ita purgare: prius à sacrilegij crimine purum esse, ac tum sacerdotis munus subire. Hæc audiens, animi cruciatu afficior, tum quia hæc de te loquuntur, tum quia eos, qui ad diuinam religionem accedunt, in mysticis symbolis detrimentum perpeti arbitrantur. Desine itaque, non modò tuam animam sed etiam multas alias, pro quibus Christus mortem oppetiit, demergere. Cogita quonam hoc malum tendat, cum eos, quos ipse non auro, sed pretio suo cruore donato redemit, tu per vitæ tuæ improbitatem perdis.

Ὁ ὀφείλω πλὴν διὰ τὸν σὸν βίον γνομένην παρὰ πάντων καταβῆν. φασὶ γὰρ εἰς σέ ὡσπερ ὅτι σιοπὸν τὸν λόγον τεινοντες, πῶς ἄλλως ἀγάσεις ὁ δὲ ἀγάγης πῶς κατάρεις ὁ ἀκάρτος; πῶς υἱὸς θεοῦ κατασκευάζεις ὁ δουλοπραπίης. καθαρθῆναι ὀφείλεις, καὶ ἔπα καταβαρῶν. μὴ ἱεροσυλεῖν, καὶ τότε ἱεραζῶ ταῦτ' ἀκούων, ἀλλ' ὡ πλὴν ψυχήν, ὅτι τε ταῦτα περὶ σοῦ φερέζουσι, καὶ ὅτι καὶ εἰς τὰ μυστικὰ σύμβολα καταβλάπτεις. τὸς προσόχτας τῆ θεῖα θρησκείᾳ νομίζουσι. σῆθι τοίνυν καταποντίζων μὴ μόνον πλὴν σου τῆ ψυχῆν, ἀλλὰ καὶ ἄλλας πολλὰς, ὡσπ' ὅν ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν. ἐνόησαν γὰρ οἱ τῆναι τὸ κακόν, ὅταν ἔς αὐτὸς ἐξηράσεν οὐ χρυσίον, ἀλλὰ τὸ τίμιον αὐτῶν αἷμα δωδωκῶς σὺ διὰ τὸν σου τῆ βίον ὑπολέσῃς.

1. pet. 3.

Epiphatio Diacono. 66.

Ἐπιφανίῳ διακόνῳ. ἔς.

Quoniam per literas ex me sciscitatus es, quidnam significet id quod Psalmo 73. scriptum est, Tu siccasti fluuios Etha (quod quidem cum in veteribus Psalteriis situm sit, in quibusdam recentioribus codicibus, fortasse vt quod intelligi minimè possit, haudquaquam inscriptum est, eoque etiã nomine nonnulli superuacanea quædam, & quæ demonstrari nequeant, sacris literis contineri asserunt) idcirco rescribendū ad te dixi. Ethan igitur locus erat in Palestina, fluuiis irriguus, atque arboribus & fructibus abundans, & ob ingentem animantium ac piscium copiam ad venandū

Ἐπειδὴ γέγραπται τί ὅτι τὸ ἐν τῷ οὐρανῷ ψαλμῷ γεγραμμένον, σὺ ἐξήρανας ποταμούς ἠθάμ. ὅσπ' ἐν τοῖς παλαιοῖς ψαλμῶσι κείδρον, ἐν ποσὶ τῶν νέων ὡς ἀπεινότητον ἴσως οὐκ ἐνεγράφη. διδὸ καὶ πινες νομίζουσι ὡς πῆ ἀναπόδεικτα ἐν ταῖς γραφαῖς γεγραφθῆναι, ἀντεπιστῆλαι δὲ χερσὶν ὡς ἡ ψυχή. ἡ ἡρώς ἐν τῇ Παλαιᾷ ποταμῶς κατὰ ῥύτον, καὶ δένδροις καὶ χερσὶν κατακαμαρῶσαν τε πλὴν καὶ ἰσχυρῶν εὐθροῦς. ἔσπ' εἰ τοίνυν τὸ θεῖον πνεῦμα εὐδρον καὶ εὐδρον καὶ εὐδρον αὐτὸν ὄντα, δι' ὅτι πολλὰ ζῶσαν τῶν οἰκητόρων ἀσέβεια

